

Jim Butcher

**BÍLÁ
NOC**

TRIFID

Jim Butcher

Bílá noc

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

White Night

Copyright © Jim Butcher, 2007

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2015

Cover © Chris McGrath, 2015

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015

ISBN 978-80-7387-797-2

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Jim Butcher

BÍLÁ

NOC

jim butcher

BÍLÁ

NOC

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Novým přírůstkům do rodiny, Jessemu a Daře

Poděkování

Děkuji všem, kteří se jako dříve podíleli na vzniku knihy, i všem ostatním: obyvatelům Beta Foo Asylum, semper criticas. Děkuji své agentce Jenn, mé editorce Anne a svému andělu Shannon. Všechny jste mi pomohly víc, než si myslíte. Vlastně... Shannon možná víc než ostatní. Ale děkuji vám všem.

Kapitola první

Spousta věcí vypadá na pohled jinak, než jaké jsou ve skutečnosti. Pro ty nejhorší to platí dvojnásob.

Zastavil jsem svého otlučeného, pestrobarevného VW brouka před zchátralým činžákem, sotva pět bloků od mého suterénního bytu. Když mě poldové zavolají, bývá už obvykle hodně rušno. Na místě je nejmíň jedna mrtvola, několik aut, bliká spousta majáků, všude narážíte na žlutočernou pásku a vrážíte do novinářů. Nebo se aspoň všechno tohle chystá.

Na tomhle místě činu panoval naprostý klid. Neviděl jsem žádná policejní auta a stála tu jen jedna sanitka se zhasnutými světly. Kolem procházela mladá matka s dítětem v kočárku a druhé vedla za ruku. Postarší muž venčil labradora. Nikdo tu neokouněl ani nedělal nic neobvyklého.

Zvláštní.

Přestože bylo slunečné květnové odpoledne, přejelo mi po zátylku plíživé mrazení. Obvykle se mi to nestává, pokud není v dohledu aspoň jedna vraždící příšera.

Přešel jsem to jako paranoiu postupujícího věku. Ne že bych byl *tak* starý, zvlášť na čaroděje, ale věk stále postupuje a já jsem si celkem jistý, že to nespěje k ničemu dobremu.

Zaparkoval jsem tedy Modrého brouka a šel jsem do toho činžáku. Vyšel jsem po schodišti, jehož dlažba potřebovala vyměnit nebo aspoň pořádně vydrhnout, a zahrnul jsem do chodby s hustým kobercem, který byl uprostřed

téměř prošlapaný a vyhlazený do vysokého lesku. Dveře bytů byly otlučené, odřené, ale z poctivého dubu. Tam na mě čekala Murphyová.

Při necelých sto šedesáti centimetrech výšky a sotva padesáti kilogramech váhy nevypadá jako drsná chicagská policistka, která se s chladnou hlavou postaví všemožným nestvůrám a šílencům. Takové dívky nemívají blond vlasy a nosík jako knoflíček. Někdy mě ale napadá, že Murphyová snad ani není ztělesněním protikladu, protože ani veliké modré oči a zdánlivá bezbrannost nedovedou zakrýt její vrozenou tvrdost a houževnatost. Věnovala mi navýsost pracovní pokývnutí a stroze mě přivítala. „Dresdene.“

„Poručíku,“ protáhl jsem s přehnanou úklonou a rozmáchlým gestem. Nedělal jsem to čistě kvůli kontrastu k její odměřenosti. Nejsem takový. „Jsem oslněn.“

Čekal jsem posměšný úšklebek. Namísto toho se ale zdvořile pousmála a opravila mě: „Seržantko.“

A máš to, Harry. Úvodní zdvořilůstky nezabírají, a navíc jsi Murphyové připomněl, co ji stálo spojenectví a přátelství s tebou.

Murphyová bývala detektiv poručík a velela Oddělení pro zvláštní vyšetřování chicagské policie. Tohle oddělení řešilo případy, které se nevešly do kolonky „normální“. Když upír zmasakroval náhodného chodce, ghúl zabil hlídače hřbitova nebo když nadpřirozená bytost proklela někoho tak, že mu vlasy začaly růst dovnitř namísto ven, musel to někdo vyšetřit. Někdo se na to musel podívat a ujistit radnici a obyvatele, že je vlastně všechno v mezích. Byla to nevděčná práce, ale oddělení se do ní pouštělo se zvednutým hledím a uvanutou urputností. A občas si zavolalo čaroděje Harryho Dresdenu, aby podal pomocnou ruku.

Její šéfům nakonec zvedlo mandle, když ve stavu nouze odsunula své služební povinnosti a pomáhala mi s případem. Samotné vedení Oddělení pro zvláštní vyšetřování bylo profesní Sibiří. Tím, že jí vzali hodnost a funkci, kvůli nimž se nadřela jako kuň, ji ponížili a uštedřili krutou ránu její hrdosti a sebeúctě.

Povzdechl jsem si. „Seržantko. Promiň, Murph, úplně jsem zapomněl.“

Pokřčila rameny. „To nic. Sama na to občas zapomenu. Většinou když zvedám v práci telefon.“

„Ale i tak. Měl bych víc myslet.“

„To si myslíme všichni, Harry,“ opáčila a lehce mě štouchla pěstí do bicepsu. „Ale nikdo ti to nevyčítá.“

„To je od tebe opravdu velkorysé, slečno Myšičko.“

Ušklíbala se a stiskla přivolávací výtahu. „Na místech činu obvykle nebývá takový klid, ne?“ řekl jsem cestou nahoru.

Znovu se zašklebila. „Tohle není místo činu.“

„Že není?“

Podívala se na mě. „Aspoň ne oficiálně.“

„Aha. Takže tu vlastně nejsem.“

„Ne oficiálně. Ořezali Stallingsovi rozpočet. Dokáže sice udržet oddělení v chodu, ale...“

Povytáhl jsem obočí.

„Potřebuji znát tvůj názor,“ řekla.

„Na co?“

Zavrtěla hlavou. „Nechci tě ovlivňovat. Jenom se podívej a řekneš mi, co uvidíš.“

„To by šlo.“

„Zaplatím ti ze svého.“

„Murph, nemusíš přece...“

Uzemnila mě pohledem.

Její uražená hrdost jí nedovolovala přijímat žádnou laskavost. Zvedl jsem ruce, jako že se vzdávám. „Jak pravíš, šéfe.“

„Přesně tak.“

Zavedla mě do bytu v šestém patře. Několik dveří na chodbě bylo pootevřených a já za nimi koutkem oka zahlédl zvědavé kukuče obyvatel. Došli jsme na konec chodby, kde postávali dva zdravotníci. Unudění a mrzutí zdravotníci. Jeden kouřil, druhý se s rukama založenýma na prsou opíral o stěnu. Měl zavřené oči a štítek čepice stažený do obličeje. Když Murphyová otevřela dveře bytu, ani se na ni nepodívali.

Vybídla mě, abych šel dovnitř.

Vstoupil jsem do bytu. Byl malý, ošuntělý, ale bylo tady čisto. Protější stěnu se dvěma okny zabírala miniaturní džungle prosperujících pokojových květin. Od dveří jsem viděl maličkou televizi na televizním stolku, starou hi-fi věž a futon.

Mrtvá žena ležela na futonu.

Ruce měla složené na břicho. Nedokázal jsem přesně odhadnout, jak dlouho může takhle ležet, ale mrtvola ztratila všechnu barvu a měla trochu nadmuté břicho, takže jsem předpokládal, že smrt nastala přinejmenším včera. Určit její věk bylo stejně obtížné, ale nejspíš jí bylo něco málo přes třicet. Na sobě měla růžový froté župan, brýle a hnědé vlasy měla stažené do uzlu.

Na kávovém stolku vedle futonu stála otevřená prázdná lékovka. Vedle ní karafa s nazlátlou tekutinou, poprášená daktyloskopickým práškem a zakrytá plastovým sáčkem. Sklenice mezi karafou a lékovkou byla prázdná, jen na dně zbývalo trochu vody. Asi tolik, kolik mohlo vzniknout rozpuštěním jedné nebo dvou kostek ledu.

Hned u sklenice ležel v plastovém sáčku ručně psaný dopis a propiska.

Zadíval jsem se na tu ženu. Pak jsem šel k futonu a přečetl jsem si dopis.

Ten neustálý strach mě vyčerpává. Nic jiného nezbyvá. Odpusťte. Janine.

To bylo všechno. Otrásl jsem se.

Nemyslete si, tohle nebyla moje první mrtvola. Naopak. Viděl jsem místa činu, která vypadala jako fotky z pekelných jatek. A věřte mi, že jsem cítil horší pachy. Vykuchané tělo vydává takový hnilobný a smrtelný puch, že se o něj můžete opřít. Ve srovnání s některými mými předchozími případy byl tenhle docela poklidný. Spořádaný. Až úhledný.

Vůbec to tady nevypadalo jako v příbytku mrtvé ženy. Možná proto jsem měl husí kůži. Nebýt těla Janine, vypadalo by to, že si majitel odskočil něco zakousnout.

Sunul jsem se bytem a dával jsem pozor, abych se ničeho nedotkl. Koupelna a ložnice se podobaly obývacímu – útulné, trochu omšelé, jednoduše zařízené, ale dobře udržované. Pak jsem zamířil do kuchyně. Ve vychladlé vodě v dřezu se odmáčelo nádobí. Ve skleněné misce zakryté fólií se v ledničce marinovalo kuře.

Zaslechl jsem za sebou tiché kroky. „Sebevrazi si obvykle nedávají marinovat maso. Ani nenechávají odmočit nádobí. A brýle jim nejsou k ničemu.“

Murphyová si odkašlala.

„Nikde žádné obrázky. Nevidím rodinné fotky, maturitní fotky, fotky dětí v Disneylandu.“ Zamířil jsem do druhé ložnice. „V umyvadle ani v koši v koupelně nejsou žádné vlasy. Není tu počítač.“

Otevřel jsem dveře hlavní ložnice, zavřel jsem oči a rozprostřel po místnosti své čarodějnické smysly. Našel jsem, co jsem hledal.

„Praktikovala,“ zašeptal jsem.

Janine měla svoji svatyni na nízkém dřevěném stolku u východní stěny. Když jsem přicházel blíž, cítil jsem jem-

nou energii jako teplo vycházející z téměř vyhaslého ohniště. Energie okolo stolku nikdy nebyla silná, a od ženi-ny smrti ještě slábla. Do příštího východu slunce zřejmě zmizí úplně.

Na stolku byly pečlivě rozestavěné různé předměty. Zvoneček a silná, v kůži vázaná kniha, zřejmě deník. Byl tu také starý cínový kalich, velice prostý a bez poskvrnky, a mahagonová hůlka, na jejímž konci byl měděným drátem připevněn krystal.

Jedna věc ležela nepatříčně.

Velice stará dýka s úzkou čepelí někdy z počátku rene-*sance*. Říkalo se jí *misericorde* a byla určena pro ránu z mi-*losti*. Ležela na koberci před svatyní a hrotem mířila ke druhé straně pokoje.

Zabručel jsem. Došel jsem k dýce. Sklonil jsem se k zemi a podíval jsem se od čepele k jílci. Pak jsem se vrátil ke dveřím a nahlédl jsem do obýváku.

Jílec dýky ukazoval na tělo Janine.

Šel jsem zpátky do ložnice a podíval jsem se, kam míří hrot dýky.

Ukazoval na protější stěnu.

Střelil jsem pohledem po Murphyové, která teď stála ve dveřích.

Naklonila hlavu. „Cos našel?“

„Ještě nevím. Vydrž.“ Šel jsem ke stěně a přidržel jsem dlaň asi centimetr od jejího povrchu. Zavřel jsem oči a soustředil jsem se na ty nejjemnější stopy zbytkové ener-*gie*. Po chvílce jsem ruku spustil. „Něco tam je. Ale je to příliš slabé, než abych bez použití vhledu zjistil, co to je. A do toho se mi vůbec nechce.“

„A to znamená co?“ zeptala se Murphyová.

„To znamená, že potřebuju nějaké náradí. Hned jsem zpátky.“ Šel jsem dolů do auta, kde jsem měl krabici na ry-

bářské náradí. Popadl jsem ji a vrátil jsem se do ložnice mrtvé.

„To je nějaká novinka,“ poznamenala Murphyová.

Položil jsem krabici na zem a otevřel jsem ji. „Vyučoval jsem svoji učednici thaumaturgii. Občas jsme kvůli bezpečnosti museli za město.“ Prohrabával jsem krabici, dokud jsem nenašel plastovou zkumavku s kovovými pilinami. „První týdný jsem jen naházel pár věcí do sáčku od rohlíků, ale jednodušší je mít něco trvalejšího.“

„Co je to?“

„Měděné piliny. Vedou energii. Jestli je tam nějaký otisk, měl bych ho rozeznat.“

„Aha. Něco jako daktyloskopický prášek.“

„Jo, přesně tak.“ Z kapsy kabátu jsem vyndal kousek křídly, dřep jsem si a na koberci jsem kolem sebe nakreslil tenký kruh. Když jsem ho dokončil, silou vůle jsem ho uzavřel a cítil jsem, jak ožil. Vytvořil neviditelnou zástěnu síly, která stínila nahodilé energie a soustředila moji vlastní magii. Bylo to delikátní kouzlo, aspoň pro mě, a snažit se o ně bez kruhu bylo jako chtít rozškrtnout sirku v hurikánu.

Zavřel jsem oči, soustředil jsem se a do pravé dlaně jsem si nasypal několik gramů měděných pilin. Vdechl jsem do nich trochu energie, jen tolik, aby získaly magický náboj, který je přitáhne ke slabé energii na stěně. Když bylo hotovo, zamumlal jsem: „Illumina magnus.“ Pak jsem špičkou nohy přerušil kruh, uvolnil kouzlo a hodil jsem piliny ven.

Modře zajiskřily a zašustilo to, když dopadly na stěnu a ulpěly na ní. Ve vzduchu bylo cítit ozón.

Naklonil jsem se ke stěně a opatrně jsem sfoukl piliny, které ulpěly v nerovnostech. Pak jsem podstoupil.

Měděné piliny vytvářely jasné tvary, konkrétně písmena: EXODUS 22:18.

Murphyová na to zírala s nakrčeným čelem. „Verš z bible?“

„Jo.“

„Ten neznám. Ty jo?“

Přikývl jsem. „Tehle mi uvízl v hlavě. ‚Čarodějníci nedáš živu býti.‘“

Kapitola druhá

„Takže vražda,“ poznamenala Murphyová. „Vypadá to tak,“ přitakal jsem.

„A vrah chtěl, abys to zjistil.“ Postavila se vedle mě a mračila se na stěnu. „Polda by tohle nenašel.“

„Jo.“ V prázdném bytě to lehounce cinklo. Zřejmě jeden z těch domácích zvuků, na které byla oběť zvyklá.

„Takže co hledáme?“ zeptala se Murphyová lehčím tónem. „Nějakého náboženského cvoka? Fanouška do čarodějnických procesů? Znovuzrozeného inkvizitora?“

„A používá magii, aby po sobě nechal vzkaz?“

„Cvoci můžou být pokrytci.“ Zamračila se. „Jak se tam ten vzkaz dostal? Musel to udělat někdo, kdo praktikuje?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Když ji zabil, zřejmě to napsal prstem namočeným do vody v kalichu. Voda se vypařila, ale zbytková energie zůstala.“

Zamračila se. „Z vody?“

„Z požehnané vody v kalichu v její svatyni. Představ si ji jako svěcenou vodu. Je stejným způsobem nasycená pozitivní energií.“

Murphyová zamžourala na mě a pak na stěnu. „Svěcená? Myslela jsem si, že v magii jde o energii, matematiku, rovnováhu a takové věci. Něco jako elektřina a termodynamika.“

„Všichni si to nemyslí.“ Pokývl jsem k oltáři. „Ta oběť byla wiccanka.“

Murphyová se zamračila. „Čarodějka?“

„Byla také čarodějka. Ne každý wiccan má vrozenou schopnost praktikovat. Většina z nich dokáže při svých rituálech a ceremoniích využít jen nepatrné množství síly.“

„Tak proč je dělají?“

„Drazí, shromáždili jsme se, abychom spojili tohoto muže a tuto ženu svátostí manželství.“ Pokrčil jsem rameny. „Každá víra má své obřady, Murph.“

„Takže tady jde o střet náboženství?“

Pokrčil jsem rameny. „Pro opravdového wiccana je těžké dostat se do střetu s jinou vírou. Samotná wicca je hodně volná. Existují základní zásady, které uznává asi devadesát devět procent wiccanů, ale jádrem jejich víry je osobní svoboda. Wiccanové věří, že pokud tím nikomu neubližuješ, můžeš se chovat, jak chceš, a vyznávat víru, jakou chceš. Takže víra každého z nich je trochu jiná. Individuální.“

Murphyová, která byla v podstatě katolička, se zamračila. „Myslím, že i v křesťanství je pár slov o odpuštění a toleranci a chování se k ostatním tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.“

„Hmm. A pak přišly křížové výpravy a inkvizice.“

„A o to mi jde. Bez ohledu na to, co si myslím o islámu nebo wicce, jsou to skupiny lidí. Každá víra má své obřady. A protože víru vyznávají lidé, má každá víra i své blbce.“

„Na rozpoutání boje stačí jedna strana,“ souhlasil jsem. „Kukluxklan cituje bibli jako o závod. To samé dělá i spousta reakčních církevních organizací. A většinou citáty vytrhávají z kontextu.“ Ukázal jsem na stěnu. „Jako tady.“

„No nevím. Čarodějníci nedáš živu býti. To mi připadá dost jasné.“

„Vytržené z kontextu, ale jasné. Nezapomínej, že je to ve stejné knize bible, která schvaluje trest smrti pro dítě,

keré prokleje své rodiče, pro majitele dobytčete, které jeho nedbalostí někoho zraní, pro každého, který v neděli pracuje nebo rozdělá oheň, a pro každého, kdo má styk se zvířetem.“

Murphyová si odfrkla.

„A taky nezapomínej, že původní text byl sepsán před tisíci lety. Navíc v hebrejštině. Slovo použité v tom verši označuje někoho, kdo čaruje, aby druhým ublížil. Tehdejší kultura znala rozdíl mezi zlovolnou a dobrou magií. Ve středověku už uvnitř církve platil všeobecný postoj, že každý, kdo provozuje magii, automaticky představuje zlo. V té době se nerozlišovalo mezi bílou a černou magií. A když se verš překládal do angličtiny, měl král Jakub takový děs z čarodějnic, že se z toho, kdo zlé čáry užívá, stala prostě čarodějnice.“

„Vypadá to jako vytržené z kontextu,“ řekla Murphyová. „Ale všichni ti budou tvrdit, že bible musí být dokonalá. Bůh by přece takové chyby v Písmu svatém nedovolil.“

„Myslím, že bůh dal každému svobodnou vůli. Což zjevně zahrnuje svobodu nepřesného překladu z jednoho jazyka do druhého.“

„Nenuť mě přemýšlet,“ řekla Murphyová. „Já věřím tomuhle.“

Ušklíbl jsem se. „Vidíš? Proto já nejsem věřící. Nedokázal bych mlčet tak dlouho, abych byl schopný vyjít s ostatními.“

„Myslela jsem, že je to proto, že bys nedokázal respektovat žádnou víru, která by respektovala tebe.“

„To taky,“ přitakal jsem.

Během rozhovoru jsme se oba vyhýbali pohledu na tělo v obýváku. Rozhostilo se nepříjemné ticho. Zapraskaly parkety.

„Vražda,“ řekla nakonec Murphyová s pohledem upřeným na stěnu. „Možná se někdo vydal na svaté tažení.“

„Vražda,“ řekl jsem také. „Je moc brzy na nějaké předpoklady. Co se ti nezdálo, žes mě zavolala?“

„Ten oltář. Nesrovnalosti kolem oběti.“

„Nikdo nevezme magický nápis na stěně jako důkaz.“

„Já vím. Oficiálně je to sebevražda.“

„To znamená, že míček je na mojí straně hřiště.“

„Mluvila jsem se Stallingsem. Od zítřka si беру pár dní volna. Jdu do toho.“

„Fajn.“ Najednou jsem měl divný pocit kolem žaludku.

„Tohle není jediná sebevražda, že ne?“

„Teď jsem ještě v práci, a o tomhle s tebou nemůžu mluvit. Ale někdo jako Butters by mohl.“

„Dobře.“

Pak se Murphyová bez varování bleskově otočila a jako kosou švihla nohou ve výšce kotníku. Tvrdě to plesklo a něco těžkého žuchlo na zem. Potom se se zavřenýma očima vrhla na něco neviditelného. Několikrát rychlými, krátkými pohyby hmátla do vzduchu, pak hekla, napjala svaly a natočila se v ramenou.

Ozvalo se bolestivé vřísknutí a pod Murphyovou najednou ležela dívka s jednou rukou bolestivě zkroucenou za zády.

Ještě jí nebylo dvacet. Měla na sobě kanady, černé maskáčové kalhoty a šedé tričko bez rukávů. Byla možná o třicet centimetrů vyšší než Murphyová a pevně stavěná. Vlasy měla na ježka a odbarvené na bílo. Tetování na krku mizelo pod tričkem, krátce se objevilo na holém bříse a pokračovalo pod kalhoty. Měla spoustu náušnic, kroužek v nose, kroužek v obočí a stříbrný cvoček těsně pod dolním rtem. Na zápěstí, které jí Murphyová zkroutila za záda, měla navlečený náramek z malých černých skleněných korálků.